

Redaktøren og Redaktionssekretæren, da den sidste ellers let kunde føle sig tilsidesat. Han nævnede Navnene paa en Række københavnske Aviser og tilføjede, at det naturligvis vilde være allerbedst, om han fik Bemyndigelse til med det samme at tilsikre Bladene en Sum for Avertissementer, — »det er flere Steder meget velset,« sluttede han tørt vittig.

Per svarede blot ved at se paa ham med et foragteligt Smil.

Men nu tog Max Bernhardt tilorde, og hans Stemme fremkaldte straks Stilhed rundt om Bordet. I Tilslutning til sin Kompagnons Bemærkninger optog han Spørgsmaalet Oberst Bjerregrav til Forhandling. Henvendende sig til Per sagde han:

»Det er jo særdeles uheldigt, at Obersten og De, efter hvad vi hører, engang i længst forsvundne Dage skal have været i Totterne paa hinanden ... ja rimeligvis ikke bogstaveligt; Oberster er jo i Almindelighed skaldede.«

Der blev smilet rundt om Bordet, og den unge Hr. Sivertsen opslog i pligtmæssig Beundring en æselsagtig Skryden — til Max Bernhardts synlige Ærgrelse forøvrigt.

»Jeg finder det, som sagt, uheldigt« — fortsatte han — »fordi Oberst Bjerregrav ubetinget er den af vore mere kendte Sagkyndige, der vil kunne tjene Sagen bedst, ... ikke at tale om, at